

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

31 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Ghenadie Nicolaev,

judecătorii – Petru Moraru, Vladimir Timofti, Nadejda Toma și Constantin Alerguș,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Ivanov Vladislav Xxxxx, născut la xxxxx, originar și domiciliat Xxxxx, Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 07.07.2015 - 04.03.2016;

Instanța de apel: 24.05.2016 - 23.09.2016;

Instanța de recurs: 09.06.2017 - 31.10.2017.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 04 martie 2016, Vladislav Ivanov a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, iar potrivit art. 90 Cod penal, executarea pedepsei a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 5 ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, la 23 aprilie 2015, aproximativ la ora 18:00, Vladislav Ivanov, fiul său Maxim Ivanov, mama inculpatului Dina Ivanova, prietenul și concubina lui Maxim Ivanov, Alexandru Chiperi și Natalia Țepordei se aflau în apartamentul amplasat pe adresa Xxxxx, Xxxxxx.

Natalia Țepordei se afla la bucătărie, iar Vladislav Ivanov, Maxim Ivanov, Dina Ivanova și Alexandru Chiperi se aflau în odaie și se pregăteau să ia cina.

Maxim Ivanov a adus o sticlă cu vin.

Între timp, Maxim Ivanov i-a spus de două ori tatălui său, Vladislav Ivanov să meargă la baie să-și spele mâinile, la ce ultimul a refuzat, iar Maxim Ivanov a luat sticla cu vin și s-a îndreptat din odaie spre bucătărie.

În timp ce partea vătămată Ivanov Maxim s-a îndreptat cu sticla cu vin din odaie spre bucătărie, l-a strâns de gât pe tatăl său, Vladislav Ivanov, după care între ce doi s-a iscat un conflict.

Vladislav Ivanov și Maxim Ivanov au ieșit din odaie în coridorul care ducea spre bucătărie unde au început să se îmbrâncească, după ei a ieșit și Alexandru

Chiperi, iar primul l-a apucat pe Maxim Ivanov de maiou în regiunea pieptului și ambii au intrat înapoi în odaie unde Vladislav Ivanov l-a împins pe Maxim Ivanov pe patul pe care la acel moment se afla Dina Ivanova, după care au continuat să se întindă și Vladislav Ivanov l-a lovit peste față pe fiul său.

În timpul altercației Vladislav Ivanov a scos cu mâna din buzunar cuțitul și i-a cauzat lui Maxim Ivanov o plagă tăiat-înțepată a peretelui abdominal anterior și o plagă penetrantă cu lezarea transfixantă a intestinului subțire în regiunea abdominală lateral pe stânga.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vladislav Ivanov să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În motivarea apelului a invocat că, prima instanță la recalificarea acțiunilor inculpatului din prevederile art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal în art. 151 alin. (1) Cod penal, nu a ținut cont de declarațiile părții vătămate Maxim Ivanov, care a confirmat că inculpatul l-a lovit de două ori în regiunea abdomenului și dacă nu era prietenul său Alexandru acesta avea să îl mai lovească cu cuțitul, prin ce se confirmă intenția directă de a aplica părții vătămate lovituri cu cuțitul în regiunea abdomenului.

A indicat apelantul că, prima instanță eronat a recalificat acțiunile inculpatului, punând la baza sentinței faptul că în acțiunile acestuia lipsesc elementele laturii subiective, și anume nu a fost constatată existența intenției directe a lui Vladislav Ivanov de a-l lipsi de viață pe fiul său Maxim Ivanov, or cele invocate de instanță se combat prin declarațiile martorului Alexandru Chiperi și concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 1224/D din 05 iunie 2015.

Atât în cadrul urmăririi penale cât și în ședința de judecată au fost audiați partea vătămată Maxim Ivanov, martorii Alexandru Chiperi, Dina Ivanova, Natalia Țepordei și au fost prezentate și alte probe care confirmă învinuirea înaintată lui Vladislav Ivanov, și anume că ultimul a avut intenția de a-l omorî pe feciorul său Maxim Ivanov, fapt care nu s-a produs din cauze independente de voința acestuia, fiind imobilizat de martorul prezent la fața locului.

3.1. Inculpatul a contestat cu apel sentința solicitând eşalonarea cheltuielilor de judecată pentru efectuarea expertizei psihiatrico-legală în staționar și în ambulatoriu.

În susținerea apelului, inculpatul a invocat că, are o situație financiară grea, este pensionar, pensia fiind de 602 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2016, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției sale instanța de apel a indicat că, starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevante în cuprinsul sentinței care cuprinde elementele definitorii condamnării prevăzute de art. 394 alin. (1), (2) Cod de procedură penală.

La fel, instanța de apel a fost solidară cu concluziile primei instanțe privind

aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare, și anume: declarațiile părții vătămate Maxim Ivanov din 03 august 2015 (f.d.207, vol. I); martorilor Alexandru Chiperi din 03 august 2015 (f.d.206, vol. I); Dina Ivanova din 07 august 2015 (f.d.208, vol. I); Natalia Țepordei din 03 august 2015 (f.d.205, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului din 23 aprilie 2015 (f.d.12-13, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 354 din 15 mai 2015 (f.d.28-30, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 1224/D din 05 iunie 2015 (f.d.37-38, vol. I); raportul de expertiză psihiatrico-psihologică legală staționară nr. 2s-2016 (f.d.193-196, vol. I).

Respingând apelul procurorului, instanța a stabilit că, probele prezentate în sprijinul învinuirii, dovedesc cu certitudine că inculpatul a acționat intenționat, producând vătămare gravă a integrității corporale părții vătămate, astfel fiind exclus omorul intenționat.

Circumstanțele săvârșirii infracțiunii nu confirmă intenția inculpatului de a omorî partea vătămată, or instanței nu i-au fost prezentate probe pertinente și concludente, din care ar rezulta că decesul lui Maxim Ivanov nu s-a produs din cauze independente de voința inculpatului.

Declarațiile martorului Alexandru Chiperi nu pot servi ca probă ce ar confirma intenția inculpatului de a omorî partea vătămată și nu poate determina instanța de apel să recalifice fapta acestuia în baza art. art. 27, 145, alin. (1) Cod penal.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 1224/D din 05 iunie 2015, la Maxim Ivanov s-a constatat: *plagă tăiat-înțepată a peretelui abdominal anterior, plagă penetrantă cu lezarea transfixantă a intestinului subțire în regiunea abdominală lateral pe stânga, care puteau fi produse prin acțiunea traumatică a unui obiect tăietor-înțepător, posibil în timpul și în circumstanțele indicate, prezintă pericol pentru viață și în baza acestui criteriu se califică ca vătămare gravă. Regiunea anatomică unde sunt localizate leziunile corporale depistate este accesibilă pentru mâna proprie. Producerea leziunilor în rezultatul căderii din poziția verticală se exclude*, însă în opinia instanței de apel, acest raport nu poate servi ca probă ce ar determina instanța să recalifice fapta inculpatului deoarece acesta nu probează intenția inculpatului de a lipsi partea vătămată de viață.

Instanța de apel a indicat că, soluționând chestiunea despre vinovăția inculpatului, urmează a se lua în considerație cumulul circumstanțelor infracțiunii săvârșite, în special, locul, anturajul, modul de săvârșire a infracțiunii, obiectul utilizat, timpul, numărul, caracterul și localizarea rănilor, comportarea anterioară a inculpatului și a părții vătămate, relațiile dintre ei.

Tentativa de omor este posibilă numai cu intenție directă, adică când acțiunile vinovatului demonstreu despre aceea că el a prevăzut survenirea morții, dorea aceasta, dar sfârșitul letal nu a survenit din cauza circumstanțelor ce nu depind de voința lui, or împrejurările stabilite raportate la probele administrate în cauză, denotă că în acțiunile inculpatului se regăsesc, în mod rezonabil, elementele infracțiunii prevăzute la art. 151 alin. (1) Cod penal, astfel, în opinia instanței de apel, faptei săvârșite de inculpat i-a fost dată încadrare juridică

corectă.

Prin urmare, sentința cuprinde probele pe care se întemeiază soluția de condamnare a inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, fiind descrisă fapta criminală, considerată ca fiind dovedită cu referire la indicii calificativi ai componenței de infracțiune, precum și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a menționat că, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal, iar pedeapsa aplicată inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, este în limitele prevăzute de lege.

La fel, instanța de apel a evidențiat că, în speță există temei legal pentru aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece inculpatul se caracterizează pozitiv, pentru prima dată este tras la răspundere penală, este în etate, se căiește și regretă fapta săvârșită, este tatăl părții vătămate, iar ultima a declarat instanței că nu are pretenții și solicită să fie aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate, fiind de acord cu sentința și, respectiv, nesuținând apelul procurorului.

Instanța de apel a respins ca nefondate motivele invocate de inculpat, ce vizează acțiunea civilă sub aspectul eşalonării sumei încasate pentru efectuarea expertizei psihiatrico-legale, deoarece temei pentru eşalonare nu există, or prima instanță corect a soluționat acțiunea civilă, conform prevederilor art. art. 219, 387 Cod de procedură penală.

În afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelanți, examinând aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform cerințelor art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a apreciat că nu există alte temeiuri de a interveni în sentința primei instanței.

Totodată, instanța de apel a reținut că, inculpatul nu cade sub incidența Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova”, existând restricția prevăzută la art. (2) alin. (1).

5. Procurorul, în temeiul pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului a invocat că, în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia calificării acțiunilor inculpatului Vladislav Ivanov în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, urma să dezvăluie această concluzie expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza deciziei, fapt care pe caz nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

În cazul dat, instanța de apel, a acționat în derogare de la prevederile procesuale penale precum și nu s-a condus de recomandările expuse în pct. 14 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005 „Cu privire la practica judecătoreii cauzelor penale în ordine de apel”, conform căreia nerespectarea acestor cerințe ale legii echivalează cu nerezolvarea fondului apelului, fapt ce atrage după sine casarea deciziei pronunțate.

Sușține recurentul că, prin următoarele probe: declarațiile părții vătămate Maxim Ivanov, potrivit cărora „...acesta a vrut să-l mai lovească cu cuțitul, dar Alexandru l-a apucat pe tatăl său (Vladislav Ivanov) și l-a dat într-o parte de la Maxim Ivanov...” (f.d.17-18, 207, vol. I); martorilor Alexandru Chiperi „...Maxim deja ieșea din camera, iar Vladislav l-a ajuns din urmă și a început să-l lovească peste cap, totodată să-l tragă de haine, după care aceștia s-au încăierat. Cet. Dina Ivanov a strigat să-i despartă, atunci când s-a apropiat de ei se aflau pe pat unul peste altul. Atunci a observat că Maxim este însângerat în regiunea de sub coaste din stânga, iar Maxim i-a strigat să ia cuțitul de la Vladislav, care tot încerca să-l lovească, care încă era în mână la Vladislav, ulterior Alexandru Chiperi a luat de la Vladislav, cu forța, cuțitul din mână și l-a pus la el în buzunar și i-a despărțit...” (f.d.19-20, 206, vol. I); Natalia Țepordei (f.d.22, 205, vol. I); Dina Ivanov (f.d.21, 208, vol. I); materialele cauzei penale: informația 903 (f.d.9, vol. I); procesul-verbal de cercetare la fața locului, în cadrul căruia a fost ridicat un cearșaf cu urme de sânge și un cuțit (f.d.12-13, vol. I); raportul de expertiză biologică nr. 354 din 15 mai 2015, prin care s-a dovedit că sângele depistat pe cuțit nu se exclude a fi provenit de la partea vătămată și totodată se exclude fi provenit de la inculpat (f.d.28-30, vol. I); certificatul de vizită (f.d.32, vol. I); raportul de expertiză medico-legală nr. 1224/D din 05 iunie 2015 (f.d.37-38, vol. I); procesul-verbal de audiere a învinuitului Vladislav Ivanov (f.d.99-100, vol. I); raportul de expertiză psihiatrico-psihologică nr. 2s-2016 din 12 ianuarie 2016 (f.d.193-196, vol. I); procesul-verbal de informare despre terminarea urmăririi penale și prezentarea materialelor pentru cunoștință (f.d.101-104, vol. I), se confirmă că, în acțiunile inculpatului Vladislav Ivanov se conțin elementele faptei prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

În aceste circumstanțe, acuzarea consideră că, instanțele de fond în mod eronat au apreciat probele administrate și au concluzionat eronat referitor la calificarea acțiunilor inculpatului, or partea vătămată a indicat instanței că: inculpatul a luat cuțitul din buzunar în procesul când se certau, după care i-a aplicat două lovituri și a vrut să-l mai lovească cu cuțitul; martorul Alexandru Chiperi a indicat că: în momentul în care Maxim ieșea din odaie inculpatul a început a-l lovi în cap; Maxim a strigat să i-a cuțitul de la inculpat, care tot încerca să-l lovească; a luat cu forța cuțitul de la Vladislav Ivanov; după incident inculpatul a părăsit locul faptei; consideră că dacă nu intervenea inculpatul avea să mai aplice lovituri.

Prin urmare, instanțele de judecată în mod eronat au apreciat faptul că în procesul încăierării inculpatul a scos cuțitul fără intenție, deoarece, anume faptul că în acel moment inculpatul a scos acel cuțit dânsul a avut intenția directă de a-l aplica, fapt din care rezultă scopul și intenția cu care a acționat, or în caz contrar inculpatul nu ar fi aplicat acest obiect ca partea vătămată „întâmplător” să își cauzeze acele leziuni.

Menționează acuzarea că, instanțele de fond nu au ținut cont nici de faptul că, din declarațiile martorului Alexandru Chiperi reiese că anume inculpatul a fost inițiator, deoarece martorul a indicat că „Maxim deja ieșea din cameră când

Vladislav I-a ajuns din urmă și a început a-l lovi în cap, de la ce s-au încăierat”, rezultând faptul că, partea vătămată a acționat doar în apărare, fără a avea intenția de a-l ataca pe inculpat.

Mai mult, instanțele de fond nu au apreciat nici comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii, care aplicând acele lovituri cu cuțitul, a părăsit locul faptei fără să acorde ajutor părții vătămate sau să vadă cel puțin care este starea acestuia.

De asemenea, la calificarea faptei săvârșite de către Vladislav Ivanov, urmează a se ține cont de recomandările expuse în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 24 decembrie 2012 „Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvârșite prin omor (art. art. 145- 148 Cod penal)”.

De comun cu aceasta, intenția inculpatului de a săvârși omorul lui Maxim Ivanov este dovedită prin apariția conflictului dintre inculpat și partea vătămată; aplicarea intenționată a loviturii cu un obiect care prezintă pericol pentru viața și sănătatea persoanei; aplicarea mai multor lovituri, inclusiv și în regiunea unui organ vital, fapt conștientizat de către inculpat.

Tentativa de omor este posibilă numai cu intenție directă, adică atunci când acțiunile vinovatului demonstreu despre aceea că el a prevăzut survenirea morții, dorea aceasta, dar sfârșitul letal nu a survenit din cauza circumstanțelor ce nu depind de voința lui, în prezentul caz din motiv că în conflict a intervenit martorul Alexandru Chiperi, în rezultatul acțiunilor căreia inculpatul a fugit de la fața locului.

6. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, admite recursul, casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul art. 414 Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță.

În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe

prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, *dacă infracțiunea a fost corect calificată*, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

Recurentul invocă în recursul său temeiurile prevăzute de pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit reține că decizia instanței de apel se contestă prin prisma temeiurilor de recurs invocate și menționate supra, invocându-se faptul, că în rezultatul evaluării incorecte a probelor administrate la caz, instanța de apel nu a indicat motivele pertinente pentru menținerea recalificării efectuate de către prima instanță a acțiunilor inculpatului din prevederile art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal în art. 151 alin. (1) Cod penal.

În acest context, reieșind din materialele cauzei penale, instanța de recurs reține, că Vladislav Ivanov de către organul de urmărire penală a fost învinuit, de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal – tentativă de omor a unei persoane, acțiune care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul, însă prima instanță a recalificat acțiunile inculpatului din prevederile art. art. 27, 145 alin. (1) în art. 151 alin. (1) Cod penal – vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, care este periculoasă pentru viață, concluzie menținută și de către instanța de apel.

Astfel, decizia instanței de apel va fi analizată de către Colegiu penal lărgit, în cumul cu sentința primei instanțe.

În contextul dat, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel în motivarea deciziei nu s-a pronunțat asupra probelor administrate și cercetate, cu o argumentare clară în acest sens.

La acest capitol, Colegiul ține să menționeze că judecând apelul instanța de apel nu se poate limita doar la redarea de la persoana a treia a circumstanțelor și împrejurărilor cauzei constatate de prima instanță, dar urmează să examineze și să supună verificării toate probele și argumentele aduse de apelanți, respectând prevederile legale enunțate anterior.

Tot aici urmează a fi remarcat și faptul, că instanța nu a analizat comportamentul inculpatului până la săvârșirea faptei, or din declarațiile martorului Alexandru Chiperi reiese că anume inculpatul a fost inițiator, deoarece

martorul a indicat că „Maxim deja ieșea din cameră când Vladislav l-a ajuns din urmă și a început a-l lovi în cap, de la ce s-au încăierat”, rezultând faptul că, partea vătămată a acționat în apărare, fără a avea intenția de a-l ataca pe inculpat.

La fel, de instanța de apel nu au fost apreciate declarațiile părții vătămate în coroborare cu declarațiile martorului Alexandru Chiperi, or ambii au declarat că Maxim Vladislav ținea mâna inculpatului în care se afla cuțitul pentru a nu-i mai aplica lovituri, cuțitul fiind luat de la inculpat de Alexandru Chiperi.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit consideră, că în speță instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, nu a cercetat în deplină măsură cumulul de probe, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanțele de fond și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature, privind recalificarea acțiunilor inculpatului de la prevederile art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal la cele ale art. 151 alin. (1) Cod penal.

Prin urmare, instanța de recurs constată, că instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor lui Vladislav Ivanov în coroborare cu probe administrate, pe care urma să le aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală).

Contrar acestor prevederi legale, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra probelor administrate și cercetate, doar le-a enumerat, fără a se pronunța pe motivele apelului declarat de procuror, referitor la netemeinicia concluziei primei instanțe privind necesitatea reîncadrării acțiunilor inculpatului din prevederile art. art. 27, 145 alin. (1) în cele ale art. 151 alin. (1) Cod penal, fără a descrie, analiza și motiva convingător, concluzia sa în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit constată, că instanța de apel a ignorat probele decisive, cum sunt declarațiile părții vătămate Maxim Ivanov din prima instanță (f.d.207, vol. I) și martorului Alexandru Chiperi (f.d.206, vol. I), care au declarat că partea vătămată ținea mâna inculpatului în care se afla cuțitul, după care cuțitul a fost luat de la inculpat de Alexandru Chiperi, raportul de expertiză medico-legală nr. 1224/D din 05 iunie 2015, pripit indicând în decizie că în speță nu a fost constatată intenția directă a lui Vladislav Ivanov în săvârșirea tentativei de omor.

Potrivit comentariilor din literatura juridică de specialitate, delimitarea infracțiunii de tentativă de omor de infracțiunea de cauzare a vătămarilor corporale de gravitate diferită, se efectuează conform laturii subiective a infracțiunilor. Respectiv, tentativa de omor este posibilă doar cu intenție directă concretizată, când acțiunile făptuitorului au demonstrat, că el prevedea survenirea morții părții vătămate, dorea aceasta, însă moartea nu a survenit în virtutea circumstanțelor independente de voința făptuitorului.

Pentru stabilirea caracterului și tendinței intenției făptuitorului, este necesar de a reieși din totalitatea tuturor circumstanțelor infracțiunii săvârșite și de a ține

cont în special, de modul și instrumentul infracțiunii, numărul, caracterul și localizarea vătămărilor corporale (de exemplu, vătămarea organelor vitale ale omului), motivele încetării de către făptuitor a acțiunilor sale criminale, precum și de comportamentul făptuitorului și al părții vătămate înainte și după infracțiune și relațiile lor.

Având la bază raționamentele enunțate, Colegiul penal lărgit a ajuns la concluzia că, instanțele de fond incorect au reținut că, circumstanțele săvârșirii infracțiunii nu confirmă intenția inculpatului de a omorî partea vătămată, or, intenția de a lipsi partea vătămată de viață, în speță, s-a materializat prin acțiunile inculpatului care a avut un comportament agresiv față de partea vătămată, a început să-l lovească peste cap, totodată să-l tragă de haine, după care aceștia s-au încăierat, ulterior aplicându-i două lovituri cu un cuțit în cavitatea abdominală, organ vital, acest fapt mărturisind despre prezența intenției directe, iar absența urmării prejudiciabile - a decesului - atestă faptul că ne aflăm în prezența tentativei de omor, prin urmare inculpatul, aplicând loviturile, a conștientizat rezultatul final al acțiunilor sale, însă acestea nu și-au produs efectul, independent de voința inculpatului, deoarece a intervenit martorul Alexandru Chiperi care i-a luat cuțitul din mână.

Mai mult, instanțele de fond nu au apreciat nici comportamentul inculpatului după săvârșirea infracțiunii, care aplicând loviturile cu cuțitul, a părăsit locul faptei fără să acorde ajutor părții vătămate sau să vadă cel puțin care este starea acestuia.

În contextul dat, Colegiul penal consideră că concluziile instanței de apel privind menținerea sentinței primei instanțe care a dispus condamnarea lui Vladislav Ivanov în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, sunt pripite iar decizia este motivată insuficient sub acest aspect, fiind ignorate probele decisive, ținându-se cont și de fapt că procurorul a făcut referire la aceste probe în cererea de apel.

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că în prezenta speță și-au găsit confirmare temeiurile pentru recurs invocate de recurent și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, în alt complet de judecată, deoarece aceste erori nu pot fi corectate de instanța de recurs.

Prin urmare, încălcările enunțate determină, incontestabil, Colegiul penal lărgit să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată, unde instanța de apel, urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesuale penale asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat de procuror, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate inculpatului și să verifice corectitudinea încadrării juridice a acțiunilor acestuia în coroborare cu probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le evalueze convenit cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate și toate în ansamblu, să-și argumenteze clar concluziile

sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. art. 414, 417, 419 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Se admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 septembrie 2016, în cauza penală în privința lui *Ivanov Vladislav Xxxxx* și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac, pronunțată integral la 23 noiembrie 2017.

Președinte

Judecătorii

Ghenadie Nicolaev

Petru Moraru

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Constantin Alerguș